

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **N.P.**
státní příslušnost Ukrajina,
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní
Lhoty
zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s., sídlem 190 00
Praha9,
Kovářská 939/4
proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra,**
sídlím 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 8. 2020 č. j. OAM-80/LE-BA02-VL16-PS-2020, o zajištění

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), rozhodnuto o zajištění žalobce v Zařízení pro zajištění cizinců. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 27. 11. 2020.
2. Žalobce namítal, že v jeho případě mělo být uplatněno zvláštní opatření podle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, tedy povinnost zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem vnitra nebo podle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, tedy povinnost osobně se hlásit
3. ministerstvu vnitra ve stanovené době. Žalovanému vytkl, že vůbec nezvažoval alternativy k povinnosti setrvat v Zařízení pro zajištění cizinců, např. možnost přemístění do otevřeného pobytového střediska nebo hlášeného místa pobytu. Tím zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Dle žalobce žalovaný se zabýval použitím mírnějších opatření stručně a pouze v jednom odstavci, což nesplňuje náležitosti odůvodnění. Poukázal také na to, že žalovaný jenom rekapituluje jeho pobytovou historii a zmiňuje jeho nelegální práci na území České republiky a konstatuje, že v jeho případě nemohou být účinně uplatněna mírnější donucovací opatření, aniž by svou úvahu podpořil dostatečnou argumentací, proč by k naplnění účelu zajištění nepostačovalo užití zvláštních opatření. Namítal také, že v napadeném rozhodnutí žalovaný zmiňuje jenom skutečnosti, které svědčí v jeho neprospěch a úplně opomíjí vzít v potaz skutečnosti, které svědčí v jeho prospěch. Žalovanému rovněž vytkl, že se omezil na zjištění policie v řízení o správním vyhoštění a zajištění. Argumentaci o existenci oprávněných důvodů, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, opírá pouze o tvrzení, že se na území České republiky zdržoval neoprávněně. Uvedené okolnosti nemohou být samy o sobě považovány za dostatečný důvod k domněnce, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Pokud jde o závěr žalovaného, že o mezinárodní ochranu bylo požádáno jenom účelově, namítal žalobce, že neexistuje jakákoliv povinnost o mezinárodní ochranu žádat okamžitě při vstupu na území České republiky. Žádost může být podána fakticky kdykoliv, a to i opakovaně, pokud objektivně existují důvody pro její podání. Žalovaný dle žalobce nepostupoval dle § 2 odst. 4 a odst. 3 správního řádu. To hlavní, co správní orgán hodnotil, je skutečnost, že na území ČR pobýval bez pobytového oprávnění, v rozporu se správním vyhoštěním. Ovšem okolnosti ostatní nevzal dostatečně v úvahu.
4. Další výhrady žalobce se vztahovaly k délce trvání zajištění. Žalovaný neuvedl, na základě jakých bude rozhodovat v téměř maximální možné době, kterou lze využít. Délka povinnosti setrvat v Zařízení pro zajištění cizinců by neměla být využívána paušálně, ale měla by odpovídat individuálním okolnostem případu. Z rozhodnutí musí být zřejmé, jak dlouho je žadatele o azyl nezbytné držet v Zařízení pro zajištění cizinců s ohledem na dosažení sledovaného cíle, nikoliv jak dlouho je to maximálně možné. Délka trvání zajištění není v dané věci přiměřena a budí dojem účelovosti. Závěrem žalobce žalovanému vytkl, že napadené rozhodnutí postrádá náležitosti řádného odůvodnění dle § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaný pouze rekapituluje informace získané ze spisového materiálu příslušných složek Policie ČR a v jednotlivých odstavcích poskytuje velice stručnou

argumentaci, což však nelze považovat za řádné odůvodnění rozhodnutí dle citovaného zákonného ustanovení.

5. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Uvedl, že přezkoumatelným způsobem uvedl jednotlivé skutečnosti z předchozí pobytové historie žalobce, z nichž vycházel a které nenásvědčují tomu, že by se jednání žalobce mělo do budoucna zásadním způsobem měnit. V napadeném rozhodnutí skutkový stav náležitě popsal a obsáhle a přesvědčivě odůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů v případě žalobce a jeho zajištění v Zařízení pro zajištění cizinců postupoval. Skutečnost, že vycházel i z podkladů cizinecké policie, není v rozporu se zákonem. Žalobce vědomým pobytem i výkonem nelegální práce na území České republiky mařil rozhodnutí o správním vyhoštění, z čehož plyne nebezpečí, že by mohl dál porušovat zákony a mařit výkon správních rozhodnutí a nevycestoval by. Z dosavadního jednání žalobce je zřejmé, že by mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek pokračováním v protiprávním jednání, mařením či ztěžováním výkonu správních rozhodnutí. S ohledem na okolnosti popsané v napadeném rozhodnutí lze uzavřít, že v případě žalobce existuje důvodná obava, že by se v případě nahrazení zajištění zvláštními opatřeními opět uchýlil do „ilegality“ a následně (v případě negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně by dobrovolně nevycestoval a opět by mařil výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.
6. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, a to v souladu s ust. § 46a odst. 8 zákona o azylu, neboť žádný z účastníků řízení nenavrhl nařízení jednání, a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
7. Ze správního spisu bylo zjištěno, že rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje ze dne 9. 8. 2020 č. j. KRPS-195767-32/ČJ-2020-010026 byl žalobce zajištěn podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění, a umístěn do ZZC Bálková za účelem realizace správního vyhoštění z důvodu zjištění, že prochází evidencí nežádoucích osob, neboť na území ČR pobýval v rozporu s vydaným rozhodnutím o správním vyhoštění a tedy mařil výkon úředního rozhodnutí. Ze správního spisu se dále podává, že žalobce do protokolu o podání vysvětlení dne 8. 8. 2020 kromě jiného uvedl, že do České republiky přicestoval 12. 6. 2019 za účelem návštěvy kamaráda a zaměstnání. Pracoval zde brigádně. Do vlasti nevycestoval, což odůvodnil nedostatkem finančních prostředků. Potvrdil, že vycestovat ani nechtěl. V České republice nemá žádnou trvalou adresu. Ani není k pobytu nikde hlášen. Nelegální pobyt chtěl vyřešit podáním žádosti o azyl. V České republice ani EU nikoho blízkého nemá, ani se zde nenachází žádná osoba, vůči níž by měl vyživovací povinnost nebo ji měl v péči, ani osoba, vůči které by pociťoval své vyhoštění jako nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Není mu známa žádná překážka, která by mu bránila v návratu do vlasti.
8. Ze správního spisu se dále podává, že dne 12. 8. 2020 v ZZC Bálková žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany.

9. Spis obsahuje rovněž rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje ze dne 9. 8. 2020 č. j. KRPS-195767-32/ČJ-2020-010026, jímž bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, na dobu 2 let. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování. Podle § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. byla doba k vycestování z území členských států Evropské unie stanovena do 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Dále bylo rozhodnuto, že se na účastníka řízení nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona č. 326/1999 Sb. a vycestování cizince je možné.
10. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 13. 8. 2020 č. j. OAM-80/LE-BA02-VL16-PS-2020 rozhodl, že žalobce je ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zajištěn v Zařízení pro zajištění cizinců. Ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 27. 11. 2020. Žalovaný vyšel z výše uvedených zjištění a odkazem na § 46a odst. 1, 3, 4 a 5 zákona o azylu dospěl k závěru, že v případě žalobce se lze oprávněně domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo je pozdržet a že podání žádosti o mezinárodní ochranu tak bylo v jeho případě zapříčiněno pouze snahou vyhnout se realizaci vyhoštění. Žalobce mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Žalovaný konstatoval, že žalobce svým vědomým pobytem i výkonem nelegální práce na území České republiky mařil rozhodnutí o správním vyhoštění, z čehož plyne nebezpečí, že by mohl dále porušovat zákony a mařit výkon správních rozhodnutí a nevystoupal by. Z tohoto důvodu byl 9. 8. 2020 zajištěn a následně umístěn do ZZC Bálková za účelem realizace správního vyhoštění. Žalovaný zdůraznil, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany až poté, co nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné od 17. 7. 2020. Odkázal na výpověď žalobce, z níž plyne, že nic mu nebránilo v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu. Tímto postupem si jen chtěl legalizovat pobyt na území České republiky. Dle žalovaného z postupu žalobce je zároveň zřejmé, že by jeho propuštěním ze zajištění byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany, a že nelze v jeho případě rozumně předpokládat, že by náhle své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu, které by mu správní orgán uložil. Uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu by nebylo dle názoru správního orgánu účinné. V této souvislosti žalovaný rovněž odkázal na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu.
11. Krajský soud k námitkám žalobce předeseílá, že rozhodnutí o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany je podle § 46a odst. 6 zákona o azylu prvním úkonem v řízení a podle § 46a odst. 4 téhož zákona musí žalovaný tento úkon učinit v poměrně krátké lhůtě pěti dnů, a to včetně doručení rozhodnutí žadateli. Žalovaný proto při vydání rozhodnutí o zajištění vychází především z dostupných informací poskytnutých příslušnými složkami Policie ČR. V tomto postupu neshledal pochybení ani Nejvyšší správní soud, jak plyne z jeho rozsudku z 5. 3. 2014 č. j. 3 Azs 24/2013-42, za předpokladu, že převzatá skutková zjištění umožňují dostačujícím způsobem posoudit, zda jsou splněny podmínky pro aplikaci daného důvodu k zajištění. Námitka žalobce, že se správní orgán omezil jen na zjištění z jednotlivých složek policie, není s ohledem na výše

uvedené důvodná. Je třeba poznamenat také to, že žalovaný pro účely rozhodnutí o zajištění kromě toho zohlednil i okolnosti, za kterých žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Svá zjištění a závěry z nich plynoucí uvedl detailně v odůvodnění napadeného rozhodnutí, které soud shledal dostatečným a vyhovujícím nárokům § 68 odst. 3 správního řádu.

12. Soud dále zastává názor, že žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí v dostatečné míře vypořádal i s nemožností aplikace zvláštních opatření uvedených v § 47 zákona o azylu. Soud souhlasí s jeho závěrem, že uplatnění zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu by nebylo účinné, neboť žalobce naprosto nerespektoval právní řád České republiky i jemu uložené povinnosti – na území České republiky pobýval v rozporu s vydaným rozhodnutím o správním vyhoštění, tedy mařil výkon úředního rozhodnutí, vědomým pobytem i výkonem nelegální práce na území České republiky mařil rozhodnutí o správním vyhoštění, čehož si byl vědom. Neuvedl žádné objektivní překážky k vycestování do vlasti, naopak tvrdil, že vycestovat ani nechtěl. V napadeném rozhodnutí žalovaný rovněž zdůraznil, že z jednání žalobce a okolností případu je zřejmé, že podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo účelové. Dle názoru soudu z jednání žalobce nelze v žádném případě dovozovat jeho snahu o spolupráci se správními orgány, natož snahu o řádnou realizaci jeho vycestování. Naopak je zřejmé, že žalobce své povinnosti ignoroval. Hlavním důvodem, pro který žalovaný dospěl v napadeném rozhodnutí k závěru o neúčinnosti zvláštních opatření, bylo nerespektování právního řádu a účelovost žalobcova jednání. Judikatura Nejvyššího správního soudu takové zdůvodnění pro vyloučení uložení zvláštních opatření aprobuje (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 351/2018-32, č. j. 7 Azs 41/2019-24). Za situace, kdy žalobce až do svého zajištění nepodnikl žádné kroky k legalizaci svého pobytu a fakticky neprojevil relevantní snahu dostat naplnění účelu rozhodnutí o správním vyhoštění, bylo na místě předpokládat, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude vyhýbat povinnosti vycestovat z území České republiky a bude mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Závěry žalovaného nejsou ani v rozporu s čl. 15 preambule Směrnice č. 2013/33, EU. Žalovaný vzal v potaz veškeré individuální okolnosti žalobcova případu. Zde je třeba poznamenat, že žalobce v žalobě ani neuvádí konkrétně, které okolnosti nevzal správní orgán dostatečně v úvahu.
13. Soud nesdílí ani výhrady žalobce ohledně stanovení doby zajištění. Žalovaný postupoval v souladu s § 46a odst. 5 zákona o azylu, své úvahy řádně a přezkoumatelně odůvodnil. S těmito závěry se soud zcela ztotožňuje, a proto v podrobnostech odkazuje na str. 3 – 4 napadeného rozhodnutí, v němž žalovaný poukázal na konkrétní skutkové okolnosti daného případu, na základě kterých rozhodl o povinnosti žalobce setrvat v zařízení pro zajištění cizinců a vzhledem ke všem těmto uvedeným okolnostem dospěl k závěru o nutnosti povinnosti setrvat v Zařízení pro zajištění cizinců v maximální možné zákonné délce. Soud proto nemá žádnou pochybnost o tom, že stanovená, byť podle zákona maximální délka povinnosti setrvat v Zařízení pro zajištění cizinců, odpovídá v konkrétním případě též požadavkům subsidiarity a přiměřenosti, jaké na zásah do práva na osobní svobodu klade čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy.
14. Soud uzavírá, že žádné z žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Skutkový stav lze mít podle názoru soudu za dostatečně zjištěný a odpovídá

okolnostem daného případu ve smyslu § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu. Žalovaný vycházel především z vlastní výpovědi žalobce a ze zjištění Policie České republiky. Rozhodnutí žalovaného je taktéž přesvědčivě odůvodněno podle požadavků § 68 odst. 3 správního řádu. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu. Soud proto žalobu vyhodnotil jako zcela nedůvodnou, a v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítl.

15. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 23. 09. 2020

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně